

ordinære Skat formentlig vil indbringe noget mere end de 40 Mill. Kr., er dette Formaal gaaet ind som et Led i Bestræbelserne, saaledes at man ved Hjælp af det Beløb, hvormed Skatten overstiger de 40 Mill. Kr., skulde tilstræbe en Styrkelse af Statens Kassebeholdning, hvorved Overtrækket jo i tilsvarende Grad kunde formindskes, samtidig med at det er stillet i Udsigt, at man vil optage en Forhandling om og søge hidført en Ordning for Fremtiden, hvorunder man maaske kunde komme ind paa en anden Form for Statens Overtræk eller Tilvejebringelse af midlertidige Betalingsmidler, og i denne Forbindelse har der bl. a. været nævnt Udstedelse af korte Skattekammerbeviser. Det er et Spørgsmaal, som man under de videre Drøftelser vil komme til at beskæftige sig med, men denne Side foreligger jo ikke direkte her; jeg mente blot, det var rigtigt at nævne, hvad der er Hensigten med de Ord, der staa om Styrkelse af Statens Kassebeholdning, og hvad man videre tilsigter, alt sammen med det Formaal at sætte Nationalbanken i Stand til at nedbringe Seddelomløbet, som man maa erkende Ønskeligheden af at faa nedbragt det mest mulige.

Hvad angaar Kontrollen med Valutahandelen, saaledes som den nu udøves i Henhold til Loven om den saakaldte Valutacentral, er det Mening, at ogsaa den skulde paahvile det Valutaraad, der sammen med et Rigsdagsudvalg vil komme i Funktion. Her vil man saa optage en Undersøgelse af de nugældende Regler for Valutahandelen og afgøre, hvorvidt disse helt eller delvis skal bortfalde eller i hele deres Udstrækning bør bibeholdes, ligesom der eventuelt bør træffes nye Regler for, i hvilken Henseende det vil være nødvendigt at have Restriktioner med Hensyn til Valutahandelen. Ved Lovforslaget er det kun slaaet fast, at man skal have en Kontrol med denne Handel, og at der skal være en Bogførings- og Oplysningspligt for de valutahandlende, saaledes som der hidtil har været. Det er da Hensigten, naar man har undersøgt, hvilke Regler der bør opretholdes for Valutahandelen, hvis der overhovedet skal bestaa saadanne længere, at ordne Sagen paa den Maade, som det i øvrigt er angivet for saadanne ekstraordinære Foranstaltninger, hvorefter de nugældende Love om Valutahandelen skulde kunne ophæves ved kongelig Anordning.

Under Hensyn til et Ønske, der har været udtrykt i det høje Folketing, skal jeg

hverken fordybe mig i de forskellige politiske Partiers Standpunkter til denne Sag eller i Valutasagens Historie, men kun tilføje til, hvad jeg alt har sagt, at Valutaspørgsmaalet jo gennem en lang Række af Aar har hvilet, maaske mere eller mindre stærkt, som en Mare, som en Tyngde paa Erhvervslivet og paa Forbrugerne. Der er jo ingen Tvivl om, at vort Lands økonomiske Grundlag i og for sig er solidt nok, og at en Genrejsning derfor ogsaa maa være mulig og endda adskilligt lettere i vort Land end i flere andre Lande; og de Byrder, der udkræves, kan ikke siges at være større, end at de maa kunne bæres. Man vil heller neppe fra nogen Side med Berettigelse kunne indvende noget imod Kravet om, at alle, alle danske Samfundsborgere, skal være med om at bære de nødvendige Byrder.

Som det vil erindres, naaede vi i Sommer ikke til den foreslaaede foreløbige Løsning af Valutaspørgsmaalet. Efter den Tid har Sagen saa fundet sin Behandling i et af Ministeriet nedsat Valutaraad, i hvilket sad dels Repræsentanter for de politiske Partier paa Rigsdagen, dels Repræsentanter for de forskelligste Sider af Erhvervslivet. Samtidig med disse Forhandlinger, under hvilke forskellige Planer selvfølgelig har været fremme, blev der optaget direkte Forhandlinger mellem Ministeriet og Nationalbanken, og der blev givet Raadet Underretning om Resultatet af disse Forhandlinger. Valutaraadet gav Udtryk for sit enstemmige Ønske om, at Forhandlingerne maatte blive ført videre og ført til en Afslutning. Det er nu sket, og Resultatet er det Lovforslag, som jeg har fremsat i Folketinget, og som der har været underkastet en grundig Behandling, der resulterede i det Lovforslag, jeg her har den Ære at forelægge for det høje Landsting. Lovforslaget er paa nogle Punkter undergaaet en Forandring fra den Skikkelse, hvori det oprindeligt blev fremsat, men det kan vel nok siges, at man paa visse Punkter ikke er gaaet til den endelige Udformning af, hvad der maaske i den ene eller den anden Kreds kunde have været ønsket, idet man har ment det formaalstjenligt at tilstræbe en direkte Forhandling mellem de to Ting, i Haabet om, at dette Ønske ogsaa maatte blive bifaldet af det høje Landsting, hvis da ikke Landstinget vil vedtage Lovforslaget i den Form, det har faaet ved Afstemningen i Folketinget.

Jeg maa nævne, at der paa eet Punkt endnu er sket en Ændring i Lovforslaget, nemlig paa det Punkt, der angaar Forhand-